ŞAH PENTRU TOŢI

UN SCURT PORTRET AL CELUI MAI TENACE CAMPION MONDIAL DE ŞAH

EMANUEL LASKER — ACEST „INDEPENDENT" NEABĂTUT, CUM ÎL NUMEA MARELE EINSTEIN

Cei 5 corifei ai turneului de la Petersburg 1914 (de la stînga): Em. Lasker şi S. Tarasch, şezînd; A. Alehin, J. R. Capablanca şi F. J. Marshall, în picioare

La sfîrşitul anului trecut s-a împlinit un secol de la naşterea lui Emanuel Lasker (1868—1941), poate cea mai complexă şi interesantă figură din galeria de remarcabile personalităţi ale istoriei şahului.

Matematician înzestrat (doctor al universităţii din Erlangen în 1902), filozof original, autor dramatic, inventator a diferite jocuri bazate pe calcul, Lasker a subordonat toate aceste talente pasiunii pentru şah.

Individualitate deosebit de puternică, el s-a impus chiar de la începutul carierei sale ca un jucător de primă forţă şi, în scurt timp, la numai 26 de ani (1894) a devenit campion mondial, învingîndu-l pe marele strateg W. Steinitz, într-un meci memorabil.

Timp de 27 de ani — cea mai lungă perioadă înregistrată pînă acum — Lasker şi-a apărat titlul cu succes, încheind fiecare nou asalt al corifeilor timpului cu un nou triumf personal. Seria sa de victorii în mari concursuri, ca şi procentajele înregistrate, rămîn unice. Locurile I la Petersburg 1895-96 (înaintea lui Steinitz, Pillsbury şi Cigorin), Nürnberg 1896 (Maroczy, Pillsbury şi Tarrasch), Londra 1899 (Janowski, Maroczy, Pillsbury), Paris 1900 (Pillsbury, Maroczy, Marshall), Petersburg 1909 (la egalitate cu Rubinstein) şi, mai ales, Petersburg 1914 — au demonstrat lumii şahiste o măiestrie neegalată. Desfăşurarea acestui din urmă turneu a fost dramatică şi, în acelaşi timp, caracteristică pentru marile calităţi de luptător ale lui Lasker. În concursul preliminar el a fost întrecut de către tînărul „genio latino", J. R. Capablanca, cu nu mai puţin de 1½ puncte, avans practic greu de recuperat. În cele 8 partide ale turneului final, Lasker a realizat, însă, scorul record de 7 din 8 şi, cîştigînd partida decisivă la Capablanca, l-a întrecut cu jumătate de punct.

Aceeaşi performanţă, dar cu 1½ puncte avans, a realizat-o Lasker şi 10 ani mai tîrziu, la New York, cînd — deşi nu mai era campion mondial (pierduse titlul în faţa lui Capablanca, în 1921, la Havana), şi-a întrecut, din nou, rivalul şi, în acelaşi timp, pe cei mai buni jucători din lume, obţinînd la 56 de ani unul dintre cele mai mari triumfuri ale vieţii sale. Cu o seninătate olimpică, el a renunţat, însă, să mai lupte pentru titlul suprem şi s-a consacrat celorlalte preocupări ale sale.

Venirea naziştilor la putere l-a silit, însă, pe bătrînul maestru să părăsească liniştea căminului ce şi-l făurise la Thyrow, lîngă Berlin şi să reia, la 66 de ani, viaţa grea de şahist profesionist. Şi acest din urmă dificil examen a fost trecut de Lasker cu brio: locul III la Moscova 1935 (din nou înaintea lui Capablanca) fără înfrîngere, constituie o performanţă cu totul deosebită şi pe care n-o vedem prea curînd egalată. Timp de doi ani el a predat matematica la universitatea din Moscova, după care a plecat în America, unde şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii, înconjurat de prietenie şi admiraţie.

În această ultimă perioadă a vieţii sale, a purtat Lasker, în timpul unor lungi plimbări, nenumărate şi deosebit de interesante discuţii cu marele savant Einstein, pe cele mai diferite teme, inclusiv fizica. În prietenul său şahist, Einstein a găsit un interlocutor neobişnuit, caracterizat printr-o deosebită ascuţime de spirit. Mai tîrziu, în 1952, prefaţînd biografia prietenului său, scrisă de vienezul J. Hannak, el îi va aduce un nobil omagiu, cel mai de preţ, poate, ce i s-a făcut:

„Emanuel Lasker a fost, fără îndoială, unul dintre cei mai interesanţi oameni pe care i-am cunoscut în ultima parte a vieţii... — scria A. Einstein. Mi-a plăcut independenţa lui neabătută, o calitate atît de rară într-o omenire în care aproape toţi, chiar cei inteligenţi, fac parte din categoria supuşilor prea docili".

Emanuel Lasker a reprezentat o epocă în istoria şahului. El face parte dintre acei mari campioni ai trecutului, modele greu de imitat, despre care se va vorbi atîta timp cît oamenii vor juca şah.

UN STUDIU AL LUI LASKER

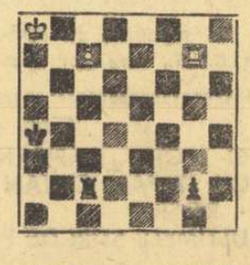

Albul începe şi cîştigă (Controlul poziţiei. Alb: Ra8, Tg7, Pc7. Negru: Ra4, Tc2, Pg2)

De astă dată n-am mai pus obişnuitul nostru titlu: *În 5 minute!* — deoarece, fără îndoială, acest studiu de final al lui Em. Lasker, vă va cere mai mult timp. Soluţia, în fond, nu este grea, cu condiţia de a găsi ideea — astăzi clasică în finalele de turnuri.

Soluţia: Regele alb nu poate împiedica transformarea pionului în damă din cauza şahurilor turnului negru. De aceea albul întreprinde o manevră de restrîngere a regelui negru pe linia a 2-a, după care cîştigă cu o poziţie subţire: 1. Rb7 Tb2+ 2. Ra6 Tc2 3. Tg4+ Ra3 (3... Rb3 4. Rb7) 4. Rb6 Tb2+ 5. Ra5 Tc2 6. Tg3+ Ra2 şi acum, cînd regele alb a fost respins, urmează trumos 7. T:g2! şi albul cîştigă.

MIC LEXICON ŞAHIST

DAMIANO — Autor al celebrului manual „Questo libro e da imparare a giocare a scachi" (Această carte este pentru a vă învăţa să jucaţi şah), apărut în 1512 la Roma. Lucrarea lui Damiano (un farmacist de origine portugheză) a fost scrisă în limba italiană şi a cunoscut numeroase ediţii. Ea conţine analiza a numeroase deschideri dintre care unele se mai joacă şi astăzi şi o serie de probleme, multe din ele împrumutate din vechiul *şatrandj* (varianta arabă a şahului). Iată una dintre ele, a cărei temă nu şi-a pierdut actualitatea:

Poziţia regelui alb nu este indicată.
Albul începe, şi dă mat în 3 mutări.

Soluţia este: *1. Th8+ I R:h8 2. Th1+ Rg8 3. Th8+ R:h8 4. Dh1+ Rg8 5. Dh7* mat. Cele două turnuri se sacrifică pentru a aduce cu tempo dama albă pe coloana „h".

Pe deplin actuale sînt şi unele sfaturi ale lui Damiano, din care reproducem cîteva: „nici o mutare nu trebuie făcută fără scop"; „nu juca repede"; „cînd ai în vedere o mutare bună, gîndeşte-te, totuşi, dacă nu există una şi mai bună"; „caută să-ţi pui regele în siguranţă".

DAMIANO (Gambitul) — Analiza amănunţită a gambitului *1. e4 e5 2. Cf3 f6 3. C:e5* efectuată de Damiano, a făcut ca să i se dea numele său, deşi acest gambit este menţionat în lucrarea anterioară a lui Lucena (1497) şi în manuscrisul de la Göttingen.

DAWSON T. R. (1889—1951) — Unul dintre cei mai celebri compozitori de probleme de şah, specializat în aşa numitul gen „feeric". A compus, începînd din 1907, peste 6 400 de probleme, dintre care numai 900 de tip obişnuit, restul cu mai ajutor, inverse, analitice, retrograde etc. A fost timp de mulţi ani preşedinte al Societăţii problemiştilor englezi şi redactor al rubricii de probleme din revista „British Chess Magazine".

DESCHIDERE — Prima fază a partidei de şah, în cursul căreia are loc mobilizarea forţelor în vederea jocului de mijloc. Această dezvoltare se face în concordanţă cu anumite principii dintre care cele mai importante sînt: ocuparea unor poziţii cît mai bune în centru, crearea unei structuri de pioni favorabile şi viteza. Nu există o clasificare şi, mai ales, o nomenclatură unitară şi unanim acceptată a deschiderilor. Cea mai răspîndită clasificare este cea propusă de către fostul campion mondial Dr. M. Euwe: Jocuri deschise (începînd cu 1. e2—e4 e7—e5); Jocuri închise (1.d2—d4 d7—d5); Jocuri semi-deschise (1. e2—e4, alte răspunsuri afară de e7—e5); Jocuri semi-închise (1. d2—d4, alte răspunsuri afară de d7—d5) şi Jocuri de flanc (alte mutări afară de 1.e4 şi 1. d4). În ceea ce priveşte nomenclatura, este suficient să arătăm că deschiderea 1. e4 d6 2. d4 Cf6 este denumită Apărarea iugoslavă, Apărarea Pirc, Apărarea Ufimţev, Sistemul Pirc-Ufimţev, Apărarea Antal... F.I.D.E. (Federaţia internaţională) a numit de mult o comisie care să facă ordine în această harababură, dar lucrurile nu prea progresează.

Rubrică redactată de: Sergiu SAMARIAN

SPRE APOGEUL PERFORMANŢELOR LA TIR

- Cea mai populată şi valoroasă ediţie a J.O.
- Trei femei şi-au făcut botezul olimpic
- Numai doi favoriţi şi-au menţinut poziţiile
- Cantorul american Gari Anderson — primus inter pares
- Arma liberă calibru redus la trei poziţii — singura probă deficitară

Înscris chiar pe primul program al Jocurilor Olimpice moderne, tirul a fost prezent aproape continuu din 1896 şi pînă acum (de 14 ori), cu excepţia ediţiilor de la St. Louis 1904 şi Amsterdam 1928. Treptat, tirul a căpătat o importanţă din ce în ce mai mare în cadrul J.O., creştere marcată de faptul că de la patru probe cu 116 concurenţi, din patru ţări — la ediţia inaugurală — s-a ajuns la şapte probe cu un număr record de participanţi: 414 reprezentînd 66 de ţări la Mexic (faţă de 314 şi 53 la Tokio — 1964). Şi, bineînţeles, se aşteaptă ca această cifră să devină mai mare peste patru ani la München. Aceasta şi ca urmare a unei hotărîri a congresului U.I.T. (aprobată de C.I.O.) care, ţinînd seama de aria din ce în ce mai largă a tirului, a majorat numărul probelor olimpice de la şapte la opt (a fost introdusă şi proba de ţintă mişcătoare-mistreţ sau căprior alergător — la distanţa de 50 m), ca şi cel al concurenţilor, de la 12 la 14 pentru fiecare ţară.

★

La cea de a XIX-a ediţie a J.O., tirul a fost cotat — din punct de vedere al popularităţii (număr de participanţi) ca al patrulea sport, după atletism, nataţie şi box, una dintre cele mai aglomerate întreceri fiind clasica probă de armă liberă calibru redus 60 de focuri culcat (86 de ţintaşi). De altfel, aici şi-au făcut botezul olimpic şi trăgătoarele Eulalia Rolinska (Polonia) — locul 22 cu 593 p — şi Gladys de Seminario (Peru) — locul 31 cu 591 p. Împreună cu skeetista mexicană Nuria Ortiz — locul 13 cu 191 t — ele au fost primele sportive care au beneficiat de prevederile cartei olimpice, privind participarea femeilor la întrecerile de tir.

★

Principala caracteristică a concursurilor de tir de pe poligonul Campo Militar nr. 1 a fost nivelul înalt al rezultatelor. Prin aceasta, tirul s-a confirmat definitiv ca sportul perfectei stăpîniri de sine şi al marii precizii. Într-adevăr, valoarea performanţelor a depăşit toate previziunile, tot ceea ce se obţinuse pînă acum la J.O. O singură comparaţie cu ediţia de la Tokio, una dintre cele mai bogate în recorduri şi cifre ridicate, este — credem — edificatoare. În 1964 recordurile olimpice au fost întrecute de cinci ori (la armă liberă calibru mare 3x40 f, armă liberă calibru redus 3x40 f, armă liberă calibru redus 60 f, culcat — 2 — şi pistol viteză), unul a fost egalat (pistol liber), fiind înregistrat şi un record al lumii. Comparativ, tabelul de onoare de la Mexic se prezintă mai bogat: două recorduri mondiale: armă liberă calibru mare 3x40 f — G. Anderson (S.U.A.) 1 157 p (v.r. G. Anderson 1 156 p, Wiesbaden 1966), armă liberă calibru redus 3x40 f poziţia în genunchi — B. Klingner (R. F. a Germaniei) 396 p (v.r. M. Niasov — U.R.S.S., Bucureşti 1958, V. Ylönen — Finlanda, Moscova 1958, Margaret Thompson — S.U.A., Winnipeg 1967 — toţi cu cîte 391 p; cinci recorduri mondiale egalate: armă liberă calibru mare 3x40 f poziţia culcat: V. Korneev (U.R.S.S.) şi E. Vogt (Elveţia) cu 398 p, armă liberă calibru redus 60 f culcat: J. Kurka (Cehoslovacia) şi L. Hammerl (Ungaria), ambii cu cîte 598 p, armă liberă calibru redus 3x40 f poziţia în picioare: J. Gonzalez (Mexic) 376 p; şase noi recorduri olimpice: armă liberă calibru redus 60 f culcat: J. Kurka şi L. Hammerl cu cîte 598 p (v.r. L. Hammerl şi L. Wigger, ambii la Tokio cu cîte 597 p), armă liberă calibru mare 3x40 f: G. Anderson 1 157 p (v.r. G. Anderson 1 153 p, Tokio), pistol liber: G. Kosih (U.R.S.S.) şi H. Mertel (R. F. a Germaniei) — ambii cu cîte 562 p (v.r. A. Guscin — U.R.S.S. 560 p. Roma 1960 şi V. Markkanen — Finlanda 560 p, Tokio 1964), pistol viteză: J. Zapedzki (Polonia) 593 p (v.r. P. Linnosvuo — Finlanda 592 p, Tokio 1964). De subliniat că şi la probele cu arma de vînătoare (talere şi skeet) au fost înscrise cifre foarte bune: 198 t.

Interesant de reamintit că în cadrul anchetei internaţionale întreprinsă de ziarul „Sportul" sub titlul „Ce recorduri mondiale vor cădea la Mexic", cunoscutul comentator de specialitate al Agenţiei „Sport-Information" din Zürich, dl. Paul Betschart, deşi foarte circumspect, a indicat (cu două excepţii: armă liberă calibru mare şi pistol liber) cu suficient realism rezultatele pe fiecare probă. Nu la fel de inspirat s-a arătat însă specialistul elveţian în pronosticurile sale în privinţa recordurilor, el fiind de părere că, în ciuda cifrelor foarte ridicate — dar depăşite la antrenamente — ar fi fost posibilă înregistrarea de noi recorduri mondiale doar la 60 f culcat, pistol liber şi pistol viteză. În schimb, spunea dl. Betschart, datorită extremei dificultăţi specifice probelor de 3x40 f calibru mare şi calibru redus, ca şi înaltelor performanţe atinse (1 156 p şi, respectiv, 1 164 p), era incertă obţinerea altor rezultate superioare. Dar, ca majoritatea pronosticurilor şi acestea au fost infirmate.

În acelaşi context al limitelor la care au ajuns performanţele la tir, este notabil faptul că în fruntea clasamentelor de la ultimele J.O., valorile au fost foarte apropiate: la skeet, trei concurenţi cu cîte 198 t, la 60 f culcat, doi cu 598 p şi alţi doi cu 597 p, la talere, trei cu 198 t, la pistol liber, doi cu 565 p. Iar ca o dovadă a luptei acerbe care s-a dat pentru fiecare foc, vom sublinia că la cinci probe, medaliile au fost atribuite prin trageri suplimentare sau departajări de baraj: 60 f culcat, pistol liber, pistol viteză, talere şi skeet.

★

Întrebat asupra cauzelor care au determinat creşterea valorică a întrecerilor de tir din Mexic, antrenorul emerit Petre Cişmigiu a dat următorul răspuns:

„Este vorba mai întîi de caracteristicile speciale în care s-au desfăşurat întrecerile: standurile de tragere au fost echipate cu instalaţii de cea mai bună calitate, iar organizatorii au asigurat un personal tehnic suficient ca număr şi bine instruit. Mi-am dat seama, apoi, că cei mai mulţi dintre concurenţi s-au prezentat cu o pregătire superioară sub toate aspectele, federaţiile participante manifestînd un interes deosebit pentru întrecerile din Mexic, fapt reflectat şi printr-o instruire susţinută pe întregul parcurs al celor patru ani 1964—1968. Desigur că şi altitudinea Mexicului a sporit atenţia acordată antrenamentelor, astfel că efectele acestela au fost oarecum anihilate. De asemenea, cei mai mulţi dintre trăgători au fost dotaţi cu armament adaptat chiar de fabricile producătoare, iar muniţia a fost selecţionată din loturi special comandate conform caracteristicilor armelor întrebuinţate. Consider, în acelaşi timp, că la Campo Militar nr. 1, pe standuri s-a reunit un număr mai mare de ţintaşi de valoare, în comparaţie cu alte ediţii ale J.O. la majoritatea probelor fiind prezenţi numeroşi cîştigători de forţe sensibil egale, candidaţi la medaliile olimpice".

★

Şi, în pofida rezultatelor bune, competiţia de tir a oferit şi o curiozitate. Cu două excepţii, Gari Anderson şi Josef Zapedzki, favoriţii au fost învinşi pe toată linia. Numai doi dintre laureaţii de la Tokio (G. Anderson şi L. Hammerl) au cucerit medalii şi la Mexic. Ceilalţi, care porneau cu mari şanse, nici n-au intrat în primele şase locuri: campionul lumii la pistol liber, sovieticul Vladimir Stolipin s-a clasat al 10-lea, elveţianul Stoll — creditat cu cifre de peste 570 p, locul 12, bulgarul Denev (peste 569 p), locul 24, la armă liberă calibru redus 60 f culcat: faimosul american Lones Wigger — 25, Karl Wenk (R.F. a Germaniei), realizator al unui dublu rezultat maxim de cîte 600 p, abia pe locul 13, campionul continental al probei, iugoslavul Loncar, locul 41. Dar, n-au fost numai căderi vertiginoase ci şi ascensiuni spectaculoase. De pildă, la skeet, actualul campion olimpic, Evgheni Petrov (U.R.S.S.) a fost al 20-lea la europene (cu nouă puncte mai puţin), iar medaliatul cu argint, italianul Garagnani — poziţia a 13-a (opt puncte în minus). Exemplele ar putea fi continuate şi la talere.

Cel care a impresionat însă cel mai mult la poligonul olimpic din Mexic a fost, fără discuţie, tînărul cantor militar american.

Gary Anderson (29 de ani, 1,83 m înălţime şi 68 kg), un adevărat supercampion. Rezervă la J.O. de la Roma, el a cîştigat, după doi ani, la „mondialele" de la Cairo, patru titluri. Campion olimpic la Tokio, Anderson uimeşte lumea tirului la campionatele mondiale de la Wiesbaden, în 1966, cînd recoltează şapte victorii, rezultatele lui situîndu-se la limite superioare. Campion incontestabil la una dintre cele mai grele probe, armă liberă calibru mare 3x40 f, Gary Anderson este vedeta tirului mondial, considerat, pe drept, cel mai bun ţintaş din ultimul deceniu. Fire extrem de tenace, Anderson dovedeşte o ambiţie şi o perseverenţă ieşite din comun. Un exemplu semnificativ: după ce a încercat, dar fără succes, să intre de cinci ori la Facultatea de Teologie, el a izbutit a şasea oară; iar în 1967 a reuşit s-o şi absolve. Şi un altul chiar de la J.O.: în timpul întrecerilor de la calibru mare, în seria a II-a la culcat, arma lui Anderson a suferit o defecţiune, motiv pentru care el n-a ţintit decît 95 p. Deloc impresionat, sportivul american şi-a reparat repede arma şi după poziţia în genunchi el se şi instalase în fruntea clasamentului. De altfel, atît la antrenamente cît şi în concursuri, el manifestă o mare capacitate de a se autodisciplina. Toate aceste calităţi au făcut din Anderson asul trăgătorilor de pe toate meridianele.

★

Singura probă, s-o numim deficitară, a fost cea de armă liberă calibru redus 3x40 f. Aici, specialiştii considerau că aspiranţii la medalii vor trebui să atingă neapărat cel puţin, un rezultat de 1160 p (recordul mondial şi cel olimpic aparţinînd americanului Lones Wigger cu ridicata cifră de 1164 p), performanţă înregistrată în 1968 de mai mulţi ţintaşi. Dar, iată că învingătorul din Mexic, vest-germanul Bernd Klingner a luat medalii de aur numai cu 1157 p. Să fie oare de vină faptul că el nu a făcut decît o foarte scurtă aclimatizare în Mexic? Dar ceilalţi au procedat la fel? Klingner (şi-a făcut debutul competiţional pe cînd avea 15 ani, cu ocazia „europenelor" de la Bucureşti, în 1955), dublu campion al „internaţionalelor" României, este cotat de doi ani ca cel mai constant trăgător continental. Totuşi, rezultatul lui nu reflectă realele posibilităţi ale protagoniştilor probei în rîndul cărora se numără indiscutabil şi el. Să subliniem doar că, mai înainte de J.O., sovieticul Parhimoviei obţinuse fantastica cifră de 1170 p, pentru moment, ţelul mult visat al atîtor trăgători.

★

O dată cu terminarea competiţiei de tir a J.O., nu s-a încheiat însă şi cursa pentru doborîrea recordurilor mondiale, pentru apropierea şi chiar atingerea plafonului maxim al performanţei. Cînd faptul va fi împlinit, la unele probe poate peste cîţiva ani, la altele ceva mai tîrziu, vor intra în scenă diriguitorii tirului mondial. Ei vor trebui să purceadă la modificarea distanţelor, a ţintelor, la ridicarea baremurilor. Şi astfel, întrecerea pentru rezultate mereu mai bune va fi reluată cu un plus de dificultate, dar şi cu mai multă ambiţie, vigoare şi măiestrie. Iar prin aceasta sportul va deveni şi mai frumos, va cîştiga noi adepţi.

Constantin COMARNISCHI

MEXICO 68 — COMENTARII OLIMPICE

„NU SOLICITĂM DECÎT UN CERTIFICAT DE ÎNCREDERE..."

(Urmare din pag. 1)

— N-aş vrea să influenţez colectivul de antrenori, dar pentru sabrerul ieşean am, deocamdată, rezerve. Este, într-adevăr, un trăgător cu o infinită vitalitate. Totuşi, la capitolul tehnică mai are de învăţat. Or, se ştie, şabrerii din R.F.G. au, ca principal atu, o tehnică dintre cele mai avansate.

— Ce va urma?

— În martie, un concurs internaţional la Budapesta, iar în aprilie, un meci cu bulgarii în deplasare.

— Două examene care se anunţă foarte dificile.

— ...da, dar pe care vrem să le luăm cu note de la 8 în sus. Altfel, nu ştiu cum ne-am cuceri credit pentru „Cupa campionilor europeni"

— Anul trecut, în „C.C.E.", Steaua a terminat pe locul 8. Ce-şi propune campioana ţării pentru acest an?

— Mi-aş îngădui să fac o precizare. În 1968, la prima noastră participare în „C.C.E.", am ratat locul 4. Am făcut 8—8 cu Akademik Sofia, dar am pierdut la tuşă. Acum sperăm să ne revanşăm.

— Şi pentru „mondiale", în cazul în care veţi participa?

— Ar fi foarte important să ni se acorde această încredere. Aţi văzut, în august, la Budapesta, n-a lipsit mult să întrecem echipa U.R.S.S., care a aliniat garnitura-standard, folosită şi în Mexic, unde a cucerit titlul olimpic. Cunosc bine valoarea sabrerilor noştri. Pot să afirm că fiecare posedă un bagaj suficient pentru a face faţă onorabil unor mari competiţii, chiar a unor C.M. Handicapul principal constă, însă, în lipsa de concursuri. De aici carenţele în materie de manifestare a personalităţii pe planşă. Or, dacă ni s-ar da prilejul să fim prezenţi în cît mai multe competiţii, anul acesta, afirm cu toată convingerea şi cu toată răspunderea că la „mondiale" nu ne vom clasa mai jos de locul 6. Adică, după echipele U.R.S.S., Ungariei, Poloniei, Italiei şi Franţei, fruntaşe pe glob.

Startul atleţilor în 1969

Primele starturi ale atleţilor în noul an vor fi date azi după amiază în sala Floreasca II din Capitală (cea din parcul „23 August" încă nu este gata pentru concursuri). Ca un preambul al seriei marilor competiţii republicane pe teren acoperit, sîmbătă (de la ora 16,30) şi duminică (de la ora 8,30) se vor desfăşura întrecerile campionatului municipal pentru juniori mici.

Intensă activitate a jucătorilor români

Jucătorii noştri de tenis de masă vor avea o intensă activitate competiţională internaţională în acest sezon. S-a stabilit ca semifinala „Cupei campionilor europeni" (feminin) dintre echipele Voinţa Arad şi Aussenhandel Berlin să se desfăşoare la 3 februarie la Berlin. În continuare, la Berlin, cei mai buni jucători români vor lua parte la campionatele internaţionale ale R. D. Germane, care vor începe la 5 februarie.

O selecţionată a ţării noastre va evolua şi în cadrul campionatelor internaţionale ale Cehoslovaciei, programate între 31 ianuarie şi 5 februarie la Bratislava.

NOI SECŢII DE JUDO

Recent, au luat fiinţă noi secţii de judo. Iată relatările corespondenţilor noştri din Tg. Mureş şi Tr. Măgurele:

TG. MUREŞ. La clubul sportiv universitar Medicina, ing. R. Cîndea şi studentul D. Schünn, practicanţi ai judo-ului, au adus o preţioasă contribuţie la înfiinţarea noii secţii. Conferenţiarul dr. M. Kerekeş a fost ales preşedintele secţiei. Pentru început, 20 de tineri participă de două ori pe săptămînă la antrenamente. Ce-i drept, condiţiile de pregătire sînt, deocamdată, reduse. Cu toate acestea, o serie de tineri au făcut unele progrese: L. Moise, I. Geret, L. Matei.

ION PAUŞ

TR. MĂGURELE. Tinerii de la Combinatul de îngrăşăminte chimice au prilejul, de cîtăva vreme, să practice un nou sport — judo-ul. Asociaţia sportivă Chimia beneficiază de aportul unei îndrumări competente. Pregătirea viitorilor judoka a fost încredinţată inginerei Monica Rotaru, componentă, pînă nu de mult, a echipei Olimpia Bucureşti. Antrenamentele au loc de două-trei ori pe săptămînă în sala de gimnastică a Centrului şcolar agricol. Peste puţin timp, echipa asociaţiei Chimia va participa la primele întreceri oficiale.

DUMITRU GRUIA

CU DOUĂ DIFERENŢIALE...

(Urmare din pag. 1)

agricole ale comunei şi au la dispoziţie nu mai puţin de trei terenuri de volei (sportul lor preferat), unul de handbal, altul de baschet şi, bineînţeles, unul de fotbal.

Antrenamentul micuţelor gimnaste se terminase. Am fost poftiţi să urmărim cîteva întreceri ce se desfăşurau în cadrul celei mai mari competiţii sportive din actualul sezon: „CUPA TINERETULUI LA SATE", etapa de iarnă. În faţa meselor de şah şi ping-pong, la schi şi săniuţe îşi disputau întîietatea numeroşi sportivi din Hobiţa, Bădiceni şi din alte sate ale comunei Peştişani. Un caiet mare, de dictando, ţinea locul foilor de concurs. Ni s-a explicat că este mai practic acest fel de a ţine evidenţa rezultatelor RESPECTIVUL „DOSAR" CĂLĂTORIND CU SANIA DE LA UN SAT LA ALTUL. Începuse a se înnopta. Larma voioasă a tinerilor reîntorşi de pe pîrtia de schi, zădărea dulăii pe sub porţile ogrăzilor, cei mai mici dintre schiori asmuţindu-i aprig cu joaca lor neastîmpărată. Ningea moleom şi în ceaţa gălăgioasă a prichindeilor cu căciuli olteneşti, distingeam nu mai puţin de şase străneposi ai marelui Brâncuşi. Între ei: Gheorghe Brâncuşi (elev-atlet), Grigore Brâncuşi (handbalist junior) etc.

Activităţi sportive frumoase am aflat şi în alte comune gorjene. La Tismana, (aici tinerii au un adevărat complex sportiv), la Arcani, la Cărbuneşti şi în multe alte locuri unde ambiţiosul IMS al CJEFS din Tg. Jiu ne-a purtat. Şi s-a întîmplat, ca într-una din acele zile cu multă ninsoare, să întîlnim pe şosea un alt IMS — parcă ceva mai sprinten, în faţa căruia, cunoscîndu-i numărul, am oprit. Aşa a stat de vorbă reporterul cu tînărul profesor de educaţie fizică Dumitru Secoţă, şeful secţiei sport şi turism din cadrul Comitetului judeţean U.T.C. Gorj. Venea de la Runcu, fusese la Bîlteni, la Brăneşti şi era necăjit că treaba pe acolo nu merge prea bine. Povestea cu ciudă despre nişte mese de tenis care ar înviora activitatea acum, iarna, dar din lipsa iniţiativei nu puteau fi instalate în respectivele cămine culturale. Era hotărît să rezolve aceste lucruri (şi altele care mai erau de rezolvat) unele depinzînd de Consiliul popular judeţean, deoarece se refereau la două foste terenuri de fotbal (din Săuleşti şi Bălăneşti) care fuseseră dezafectate. Adică, mai pe şleau, pur şi simplu arate cu plugul.

Dumitru Secoţă cunoştea activitatea sportivă din judeţ ca pe propriile-i buzunare. Ne cunoştea şi pe noi, de mai mulţi ani, de cînd era activist sportiv, şi chiar de mai înainte, de cînd făcea sport de performanţă ca student la I.E.F.S. Fire deschisă, năvalnică, însetată de frumos, nu admite jumătăţi de măsură în sportul la sate. Etapa de masă a „CROSULUI TINERETULUI" de anul trecut a însemnat sute de tineri aliniaţi la start. Iar etapa finală, desfăşurată la Bucureşti, a adus prin tînărul Iulian Săvescu din Cărbuneşti, primul titlu de campion la „Crosul tineretului". În rezumat, este de părere că sportul se bucură de mare trecere în rîndul tineretului de la sate. L-am întrebat, fără ocol, dacă e de acord cu următoarea „împărţire" calendaristică generală a activităţii competiţionale săteşti: „Din primăvară pînă în toamnă, MUNCILE AGRICOLE — din toamnă pînă în primăvară, IARNĂ. Adică, tot nimic". Spre surprinderea noastră a confirmat acest lucru. Adăugînd, însă, că împotriva acestei „împărţiri" trebuie luptat, tinereţea necunoscînd odihnă atunci cînd e vorba de pasiune, de frumos, de ambiţia de a cîştiga un trofeu, o întrecere, fie ea cît de grea!

Într-un tîrziu, după ce s-a urcat în maşină, alături de noi, s-a interesat pe unde fusesem. I-am spus, fără a lăuda nimic din cîte am văzut. „Se poate face incomparabil mai mult" ne-a mărturisit el. Apoi, după un timp: „Va trebui să căutăm, însă, forme mai actuale, mai moderne, de a organiza întrecerile. Le vom găsi, sînt sigur. AVEM DOAR, PE HOTARUL NOSTRU, COLOANA INFINITĂ A LUI BRÂNCUŞI!"

• PANORAMIC SPORTIV INTERN •

(Urmare din pag. 1)

verifică, în aceste condiţii (identice cu cele întîlnite la marile confruntări internaţionale) şi într-o întrecere cu „mize" care, normal, mobilizează toate energiile şi valorifică, la maximum, potenţialul fiecărui „I". Aşadar, timp de trei zile, la Cluj, primul turneu din cei de-al doilea tur al campionatului masculin. Un examen important pentru toate cele 10 echipe, pentru jucători şi antrenori şi, reamintind inéditul formulei de desfăşurare a campionatului, putem spune chiar, şi pentru handbalul nostru, în general.

Şi mai este ceva. Turneul de la Cluj trebuie să furnizeze multe date importante antrenorilor echipei naţionale.

Început timid, aproape anonim, un sport foarte tînăr la noi — judo — a început să cucerească o largă adeziune a tineretului. S-a vorbit, la început, doar despre frumuseţe, despre curaj, bărbăţie, îndemînare etc. Acum — deci, foarte curînd — se poate vorbi şi despre popularitatea cîştigată. Ce alt exemplu, mai convingător, poate fi dat decît acela că, după etapa judeţeană, la sfîrşitul acestei săptămîni îşi dispută calificarea pentru finalele campionatului naţional nu mai puţin de 32 de echipe! La Timişoara, Roman şi în Bucureşti vor evolua — printre alte formaţii care candidează la un loc în „primele 8" — echipele Politehnica Timişoara, Vagonul Arad, Metalul Roman, Rapid, Agronomia.

Sîmbătă şi duminică, la „Drept", continuă primul „rendez-vous" al tinerilor muşchetari bucureşteni. După disputa floretiştilor — competiţia de spadă şi sabie. Puncte de reper importante pentru turneul speranţelor olimpice, de la mijlocul lui februarie.

Şi, tot în acest sfîrşit de săptămînă, primul concurs atletic de sală, rezervat juniorilor mici. În curînd, şi mulţi aşteptatele evoluţii ale seniorilor, care ne vor arăta ce alte surprize (sperăm tot atît de plăcute ca în 1968) pregăteşte atletismul pentru sezonul „europeneior".

Hocheiul s-a mutat (de data aceasta vremea este, întîmplător, favorabilă) la Odorheiul Secuiesc şi la Gheorghieni. Poate că la anul, „secuzii" îşi vor disputa campionatul pe patinoarul artificial (e, desigur, cu totul altceva decît gheaţă naturală) din Poiana Braşov. Ar fi un cîştig pentru hocheiul nostru.